
[2016-21-RE](#)

CAUSA 2016-21-RE

(Malservisi c/ Vila Bordoll i Ribera Gispert)

Número de registre 285-2016. Recurs d'empara

Aute del 10 d'octubre del 2016

BOPA núm. 60, del 19 d'octubre del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 21 de juny del 2016, per la representació processal dels Srs. Gian Marco i Franco Malservisi, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 17 de març del 2016 i contra l'aute del 31 de maig del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets invocats, que anul·li les resolucions impugnades i que retrotregui les actuacions ordenant al Tribunal Superior de Justícia que dicti una nova resolució "*més ajustada a la realitat dels fets i a Dret*" declarant uns punts concrets que precisa, així com la condemna en costes de la part adversa;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 22 de juliol del 2016;

Escollat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgogue-Larsen;

Antecedents

Primer

L'any 1990, el Sr. Gian Marco Malservisi va adquirir una parcel·la de terreny a la urbanització de Certés a Sant Julià de Lòria. Quan va haver de marxar del Principat per motius professionals, va transmetre la propietat al seu pare, Sr. Franco Malservisi.

Segon

Després de la construcció d'un xalet, el Sr. Franco Malservisi va col·locar una tanca metàl·lica per delimitar el seu terreny. Va sorgir un litigi amb el veí del costat, Sr. Albert Pintat Santolària, per la delimitació de la parcel·la i, aquest darrer, va exercitar una acció d'atermenament.

El 23 de juliol del 2008, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual establia la línia divisòria entre les dues propietats que produïa una evicció parcial de la parcel·la del defenent en 130,67 m².

Tot i que el Sr. Franco Malservisi va recórrer únicament la seva condemna en costes, el 26 de març del 2009, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va confirmar íntegrament la sentència de la primera instància.

Tercer

El 18 de novembre del 2010, el Sr. Franco Malservisi va formular una demanda contra els venedors de la parcel·la esmentada, Srs. Miquel Vila Bordoll i hereus de la Sra. Consol Gispert Rossell, exercitant l'acció de sanejament per evicció en reclamació de danys i perjudicis.

Quart

El 22 de juliol del 2015, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual estimava íntegrament la demanda i condemnava solidàriament els defenents a rescabalar el perjudici causat, compreses les costes del primer judici, més les costes del segon.

Cinquè

Els defenents van interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 17 de març del 2016, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què estimava el recurs d'apel·lació, revocava íntegrament la sentència de la primera instància i desestimava la demanda interposada pels Srs. Gian Marco i Franco Malservisi amb imposició de les costes.

De manera substancial, la Sala Civil va considerar que no hi havia lloc a aplicar l'acció de sanejament per evicció, ja que els m² reivindicats com a perduts, no havien estat mai adquirits per la part agent, la qual després de 14 anys de gaudir de la parcel·la va decidir fer-ne una ampliació per ponent -segons una interpretació pròpia del seu títol de propietat que va resultar equivocada- i no pot reparar aquella ampliació frustrada fent recaure la culpa als venedors. Els compradors gaudeixen de la seva parcel·la en la seva extensió o superfície real i no han vist reduïda la seva propietat en res.

Sisè

La representació processal dels Srs. Gian Marco i Franco Malservisi va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia per tal com considerava que s'havien vulnerat els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Setè

El 31 de maig del 2016, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què decidia desestimar aquesta incident de nul·litat d'actuacions i condemnar la part promotora al pagament de les costes judicials causades, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.

Vuitè

El 21 de juny del 2016, la representació processal dels Srs. Gian Marco i Franco Malservisi va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 17 de març del 2016 i contra l'aute del 31 de maig del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part discrepa del valor probatori atorgat per la Sala Civil al plànol protocol·litzat de l'escriptura de compra quan el declara no decisiu, sinó complementari o accessori, i no fidedigne amb la realitat. Aquesta interpretació constitueix un error material manifest que conculca la fe notarial, ja que el plànol protocol·litzat, firmat per les parts, representa de forma gràfica la cosa objecte de venda i condiona la voluntat i el consentiment dels contractants amb la mateixa força que el text escrit.

A partir d'aquest error, la sentència impugnada encadena tota una sèrie de raonaments il·lògics que tendeixen a demostrar que la part recurrent no havia comprat mai allò que creia i que resultava del plànol; que els plànols de les finques veïnes no se solapaven, quan en la sentència del 22 de juliol del 2015, dictada per la Batllia es reconeix una confusió dels límits; que la venda s'havia de considerar "*ad corporem*" i no "*ad mesuram*"; consideració que aquesta part estima arbitrària, ja que l'escriptura menciona un preu i una superfície concrets i precisos que permet deduir el preu unitari del negoci.

La part recurrent també discrepa de la superfície estimada pel Tribunal Superior de Justícia que afegeix al seu terreny un talús inaprofitable que no va comprar l'any 1990 i que constitueix una compensació enganyosa.

Pel que fa a la garantia d'evicció, aquesta part considera que la seva negació deriva dels despropòsits anteriorment exposats i que vulnera el dret de propietat, reconegut a l'article 27 de la Constitució, així com l'article 17 de la Declaració Universal dels Drets Humans. Recorda que les sentències mitjançant les quals es van delimitar els terrenys, feien una expressa reserva de l'acció d'evicció contra els venedors; senyal inequívoca que els jutges van considerar la procedència de l'aplicació d'aquella acció. Per consegüent, la sentència objecte de recurs ignora la força d'obligar

d'aquelles sentències anteriors i vulnera, per tant, l'article 88 de la Constitució sobre el valor de la cosa jutjada.

Aquesta part retreu a la sentència que se la qualifica d'invasora o de tenir mala fe en el litigi d'atermenament; ans al contrari, aquesta part sempre va voler arribar a un acord amigable.

Així mateix, aquesta part aporta al seu escrit dos plànols, el primer que delimita amb claredat les superfícies de les dues propietats i el segon que superposiciona els límits i que demostra que la sentència impugnada afegeix enganyosament a la seva propietat uns m² inaprofitables per justificar que no té dret a la garantia d'evicció.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets invocats, que anul·li les resolucions impugnades i que retrotregui les actuacions ordenant al Tribunal Superior de Justícia que dicti una nova resolució "*més ajustada a la realitat dels fets i a Dret*" declarant uns punts concrets que precisa, així com la condemna en costes de la part adversa.

Novè

El 22 de juliol del 2016, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que la part recurrent pretén que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, tot i que de la lectura de les resolucions objecte de recurs aquestes estan suficientment fonamentades en Dret i no es poden en absolut titllar d'arbitràries.

El Ministeri Fiscal recorda la jurisprudència constant d'aquest Tribunal Constitucional en relació amb la seva competència en el marc d'un recurs d'empara i conclou que en aquest cas la Sala Civil ha donat resposta a les pretensions de la part recurrent en el sentit d'entendre que la part de la parcel·la que reivindica com a "*perduda*" no ha estat mai de la seva propietat i que la interpretació que aquesta part donava al seu plànol no es corresponia amb la realitat, per consegüent, no es pot al·legar que la Sala Civil hagi ignorat les proves practicades pel sol fet que la seva valoració no sigui de la conveniència de la part recurrent. Reitera que les resolucions objecte de recurs superen el test de raonabilitat lògica i jurídica, així com que la selecció, la interpretació i l'aplicació de les normes efectuades per la Sala Civil no s'ha apartat de les pautes seguides per la *communis opinio* dels juristes.

Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que declari la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

En el marc d'un litigi de delimitació de propietat, els recurrents impugnen davant aquest Tribunal Constitucional les decisions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al·leguen la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10.1 de la Constitució).

El Tribunal Constitucional recorda que no és una tercera instància de jurisdicció i que l'aplicació de la

legislació correspon a les jurisdiccions ordinàries. No li correspon controlar la interpretació efectuada en les resolucions dels tribunals ordinaris, salvat que duguin a solucions o a conseqüències manifestament arbitràries, irraonables o incoherents.

En aquest cas, es desprèn de les actuacions que la Sala Civil, tant en la sentència del 17 de març del 2016, com en el marc de l'examen de l'incident de nul·litat d'actuacions que va donar lloc a l'aute del 31 de maig del 2016, va examinar a bastament i de manera lògica els elements de fet (títols de propietat) i de Dret (existència d'una altra instància judicial en curs) per tal de pronunciar la decisió que va desestimar les pretensions dels recurrents.

Per consegüent, aquest Tribunal no constata cap vulneració del dret dels recurrents a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2016-21-RE interposat per la representació processal dels Srs. Gian Marco i Franco Malservisi contra la sentència del 17 de març del 2016 i contra l'aute del 31 de maig del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 10 d'octubre del 2016.

Isidre Molas Batllori Dominique Rousseau
President Vicepresident

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrat Magistrada